

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · I

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 159. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsoev01ny-shoot-idm139673030866064/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

thi det er gaaet mig, som det pleier at gaae gamle Folk, det ene Minde river det andet med sig, og inden man veed af det, har man en Roman, hvor man kun vilde give en Fortælling.»

»Hvad siger saa Critiken?» spurgte jeg smilende.

»Ja Hillemand! Den havde jeg ganske glemt. Hvad siger Berthelsen? Bare han ikke gaaer hen og sætter den i Bladet.»

»Jeg er bange for,« bemærkede Aabye, »at De har givet ham for stærk en Dosis af de Svingbergske Piller. De synes at virke afførende; i det Mindste er han ikke her paa Pladsen.»

»Aa, det troer jeg dog ikke. Berthelsen er ung og kan taale en heel Deel, og vi ere ikke saa ilde Venner, som det seer ud til. Han løber ikke for saa lidt.»

»Er det ikke ham, som staaer derhenne ved *S. Maria* og snakker med en Hyrde fra Campagnen?» bemærkede jeg.

»Jo, ganske rigtig,« svarede den Gamle. »Jeg kan kjende ham paa det fordømte Kakkelovnsrør, han har paa Hovedet, *una bomba*, som Romerne kalde den. Det lader til, at han tager Timer i Italiensk, og det kan han sandelig ogsaa trænge til; han har allerede sat nogle slernme Blokke i Bladet.»

I samme Øieblik saae vi Berthelsen komme hen imod os, efterfulgt af den romerske Hyrde. Det var en rank og kraftig Mand, klædt i Campagnuolernes sædvanlige Dragt og med den lange Lanse, hvormed Bøflerne drives, i Haanden. Han blev staaende omtrent en halv Snees Alen fra Obelirken, stolt og ubevægelig, medens Berthelsen nærmede sig til os med en tvivlraadig Holdning, læsende paa et Stykke Papir, som han holdt i Haanden.

»Jeg er bange for,« raabte han til os, »at det er reent galt fat med Verner. Her er en Hyrde, der snakker en heel Deel i en fordømt Dialect, som Ingen kan forstaae, og her er en Seddel, dateret fra Bjergene og trykket i Rom, som jeg ikke kan læse.»

»Lad mig see,« sagde den Gamle, idet han rask svang sig ned fra Løven og tog Seddelen fra Berthelsen. »Det er jo heelt opbyggeligt at høre en Critiker bekjende, at han ikke kan forstaae, hvad man siger, og ikke kan læse, hvad der er trykket. Det er ogsaa et upoleret Folk, disse Hyrder, de forstaae aldrig den norsk-italienske Dialect, men vilde dog have, at man skal forstaae deres. Vær nu snød, Berthelsen! Sæt ikke det sure Ansigt, men giv mig Documentet.»

Det var maaneklart nok til at see, og til vor store Forbauselse oplæ-